

ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΣΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνος εἶ 6.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.
Διά μηνος εἶ 7.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κτλ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύρ αὐτοῦ.
Τιμὴ καταγραφῆς ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Ὅχι οὐ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖσι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήραι, τῆς 13 Ἰουλίου 1853.

Σαπφώ.

Ἡ περιώνυμος λυρική ποιήτρια Σαπφώ (ἢ Ψάπφα Αἰολιστί) ἐγεννήθη ἐν Μυτιλήνῃ, ἢ κατὰ τινὰς ἐν Ἐρισσῷ τῆς Λέσβου. Αἱ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς μαρτυρίαι εἰσὶν ὅλως ἀσύμφωνοι, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα αὐτῷ διάφορα ὀνόματα τὰ εἶη: Σίμων, Εὐνόμοι, Ἐρίγιος, Σήμος, Σάμων, Ἐταρχος καὶ Σκαμνδρώνομος (Σουῖδ. ἐν λ.)· τὸ τελευταῖόν ἐστὶν ἴσως τὸ ἄρθρότερον (Ἡρόδ. Β. 135. Αἰ. Π. Ἰστ. 1Β. 18. Σχολ. εἰς Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 312). Κατὰ τὸν Ὀβιδίου ὁ πατήρ ἀπέθανε ἐνῶ αὐτὴ ἦτον ἐξαιρετικῆς μῦθις. Ὑπὸ νεωτέρων συγγραφέων ἡ Μήτηρ τῆς Σαπφῆς ὀνομάζεται Κλεΐ (Σουῖδ. ἐν λ, Εὐδοκ. σελ. 382) ἐκ σωζομένου τεμαχίου τῆς ποιητρίας ταύτης φαίνεται ὅτι εἶη αὐτὴ εἴτι ὅτε ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἤμαζε. (Ἀπόσπ. 32. ἐκδ. Neue). Κλεΐ ὀνομάζετο καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Σαπφῆς, ἢς ποιεῖ μνεῖαν μετὰ πάθου ἐν τῷ 76 ἀποσπάσματι τῶν ποιήσεων αὐτῆς· ὁ σύζυγος αὐτῆς, Ἄνδριος τὴν πατρίδα, ὀνομάζετο Κερκύλας ἢ Κερκύλας, (Σο ἰδ). ἔσχε δὲ καὶ ἀδελφοὺς· τρεῖς Χάραξον, Λάριχον καὶ Βύργιον κατὰ τὸν Σουῖδαν, ἀξιοπιστότεροι δ' ἄλλοι συγγραφεῖς μνημονεύουσι μόνον δύο, τῶν πρώτων. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Λαρίχου γνωσκόμενον μόνον ὅτι κατεῖχεν ἐπίσημον παρὰ τοῖς Μυτιληναῖοις ἀξίωμα ὡς οἰνοχόος τοῦ Πρυτανείου· ἀνεδείκνυντο δὲ ὠραῖοι καὶ ἐξ εὐκατρίδων νέοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Ἡ Σαπφώ ἐπαίνει ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῆς τὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιδειξιότητα τοῦ Λαρίχου. Ὑπὸ ἄλλην ὅλως εἰκόνα ποιεῖ μνεῖαν ἢ ποιήτρια τοῦ ἐτέρου αὐτῆς ἀδελφοῦ Χαράξου. Ἐλθὼν οὗτος εἰς Ναυκράτιδα τῆς Αἰγύπτου ἐμπορίας χάριν, ἐτρώθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν θελητῶν Ῥοδώπιδος τῆς ἐταίρας, ὥστε ἐξηγόρασεν αὐτὴν ἐκ τῆς δουλείας ἀντὶ χρημάτων πολλῶν. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Μυτιλήνην ὠνειδίσθη πικρῶς ὑπὸ τῆς Σαπφῆς ἐν ποιήματι αὐτῆς (Ἡρόδ. Β. 135. Στραβ. 12. 808. Ἀθήν. 1Γ. 596). Κατὰ μὲν τὸν Σουῖδαν (ἐν λ. Αἰσωπος, Ἰάδμων), ὁ Χάραξος ἐνομφεύθη τὴν Ῥοδώπιδαν καὶ ἔσχε ἐξ αὐτῆς τέκνα. Κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον, ἔμεινεν αὐτὴ εἰς Αἴγυπτον. Ὁ Ἀθηναῖος λέγει ὅτι ἐσφαλμένως ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ἡρόδοτος Ῥοδώπιδαν, καὶ προσθέτει: ὅτι τὸ ὄνομα αὐτῆς ἦν Δωρήχ (Παραβλ. Στραβ. καὶ Σουῖδ. ἀν. καὶ Φώτ. ἐν λ. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα). Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἐταῖρα αὕτη ὀνομάζετο μὲν κυρίως Δωρήχ καὶ ὁμωνυμῶς ἐπωνυμίζετο Ῥοδώπις, (ἴδε Neue σελ. 2).

Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ Σαπφώ ἤμαζεν ὀρίζεται ἐκ συμφώνων μαρτυριῶν διαφόρων συγγραφέων, καὶ συνεμφαίνεται ἐν ταῖς σωζομένοις ἀποσπάσματι τῶν ποιήσεων αὐτῆς. Κατὰ τὸν Ἀθηναῖον ἦν σύγχρονος τῷ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ Ἀλυάττῃ. ἠγεμονεύσαντι ἀπὸ Ὀλυμπιάδος 38, 1 μέχρις Ὀλ. 52—2 (628—570 Π. Χ.). Ὁ Εὐρόδοτος ἐν χρονικῇ μνημονεῖα αὐτῆς ἐν Ὀλ. 44. (604 Π. Χ.). Ὁ Σουῖδαν (ἐν λ.) ποιεῖ αὐτὴν σύγχρονον τῷ Ἀλκαίῳ, τῷ Σπυριχῶρι καὶ τῷ Πιπτακῶ, ἀμαξάσαν ἐν Ὀλ. 44 (611 Π. Χ.) παραβλ. Στραβ. 1Γ. 616). Ὅτι ἦν οὐ μόνον σύγχρονος ἀλλὰ καὶ φίλη τῷ Ἀλκαίῳ ἐξάγεται ἐκ τῶν σωζομένων καὶ ἐκείνης καὶ τούτου ποιήσεων. Ἐκ τινῶν χωρίων τῶν Ἀθηναίων κωμικῶν πειρῶνται τινες ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἦν σύγχρονος καὶ τῷ Ἀνακρέοντι καὶ ἄλλοις λυρικοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' ἀπεδείχθη ἤδη ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν τὰ χωρία ταῦτα πρὸς τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῆς. Εἶναι ἀγνωστον ἐπὶ πόσον ἐζῆσεν ἡ Σαπφώ. Τὸ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου καὶ τῆς Ῥοδώπιδος διήγημα δεικνύουσι αὐτὴν ζῶσαν τοῦλάχιστον μέχρι τῆς Ὀλ. 52, 1 (572 Π. Χ.), ὅτε ὁ Ἄμασις ἤρξατο βασιλεύειν τῆς Αἰγύπτου, διότι, καθ' Ἡρόδοτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἤμαζεν ἢ Ῥοδώπις. Πλὴν τὰ ἐκ συνδυασμῶν τοιούτων ἐξαγόμενα συμπεράσματά εἰσιν ἐπισημὰ τὸ πλείστον. Ὁ Αἰλιανὸς (Π. 1. 1Γ. 31) τίθησι τὴν Ῥοδώπιδαν ἐπὶ

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμετέρῃ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένου καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδοτοῦ. Πᾶσα δόσελφία ἐνεργεῖται διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου Τυπογράφου. Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος κατὰ Σάββατον.

τῆς τοῦ Ψαμμιτίχου βασιλείας. Ἐκ τῶν περιεχομένων ἐν γένει ἐν ταῖς περὶ τῆς ποιητρίας ταύτης μαρτυρίαις, καὶ ἐκ τοῦ παρ' αὐτῆς εἰς ἐκείνην ἀποδιδόμενου ἐπιθέτου γεροντιέρα (ἀπόσπ. 20), ἀριδήλως καταφαίνεται ὅτι δὲν ἀπέθανε νέα.

Ἐκ τῶν γεγονότων τοῦ βίου αὐτῆς ὑπάρχει γνωστὸν ἡμῖν μόνον ὅτι, ἐξ ἐπιχειρήσεως αὐτῆς κινδύνου τινὸς ἀναγκασθεῖσα, κατέλιπε τὴν Μυτιλήνην καὶ μετέβη εἰς Σικελίαν, μεταξὺ ποῦ Ὀλυμ. 44. 1 καὶ Ὀλυμ. 47. 2. (604—592 Π. Χ. Πάρ. χρον. ἐπ. 36. Ὀβιδ. Her. XV 51). Πολλὰ ἐκ δικαστροφῆς τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ βίου αὐτῆς ἐπιλήψμα καὶ ὑπὸ ἀρχαίων καὶ ὑπὸ νεωτέρων διεθρυλλήθησαν· αὐτῇ, ὡς πάντες οἱ παλαιᾶτοι τῶν λυρικῶν Ποιητῶν, ἐψάλλον ὕμνους εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν Ὑμένιον μετ' ἀρχαϊκῆς ἀφελείας, ἐναρέτου εὐθύτητος, καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ ποιητικῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς θερμότητος τῆς Αἰολικῆς φύσεως συγκεκραμένου, οὐδαμοῦ δὲ τῶν ποιημάτων αὐτῆς, καλῶς τοῦ νοῦ αὐτῶν ἐξακριβομένου, φαίνεται οὐδ' ἕγνος παρὲχον ὑποψίαν περὶ τῆς ἠθικότητος αὐτῆς. Πολλαχοῦ δ' αὐτῶν ἀπ' ἐναντίας φαίνεται ἀξιοπρεπῶς αὐτῇ ἀποκρούουσα καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπέρβασι τῶν ὁρίων ἐκείνων τῆς κοινωνικῆς ὀμιλίας, ἀτινά παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἦσαν κατὰ πολὺ εὐρύτερα ἢ παρὰ τοῖς Ἰωσίοι, καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων καταγομμένοις, ἐξ οὗ φαίνεται ἐπήγασαν αἱ κατ' αὐτῆς συκοφανταί, ὧν ἕνεκα διεκωμωδῆθη ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν κωμικῶν. Νεώτεροι κριτικοὶ ἐπλάσαν καὶ ἄλλας Σαπφῆς, καὶ διέκρινον μάλιστα τῆς ποιητρίας τὴν ἐν Ἐρισσῷ ὁμώνυμον ἐταῖραν, καθάρων τῆς φαντασίας αὐτῶν δημιουργήματα. Τὰς περὶ τῆς Σαπφῆς δυσφημίας προθύμως παρεδέχθησαν καὶ πολέμιοι τῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας, ὑπέρημαχοι δὲ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, χριστιανοὶ συγγραφεῖς, ὡς συντελοῦσας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἢ χρηστοθήσια τῆς Σαπφῆς· ἔσχε πολλοὺς τοὺς ὑπερασπιστὰς καὶ τελευταῖον ὁ περιώνυμος ἀρχαιολόγος καὶ φιλόλογος Οὐέλκερ κατέστρεψεν ἄρδην πάντα τὰ κατ' αὐτῆς εἰρημένα.

Ὁ πρὸς τὸν Φάωνα μυθολογούμενος ἔρωσ τῆς Σαπφῆς καὶ ἡ εἰς τὴν θάλασσαν ἐξ ἐρωτικῆς ἀπογνώσεως πτώσις αὐτῆς ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας ἀφανίζεται ἅμα τῆς κριτικῆς τὸ φῶς προσηνεχθῆ ἑγγύς. Οὐδαμοῦ τῶν σωζομένων αὐτῆς ἀποσπασμάτων φαίνεται τὸ ὄνομα τοῦ Φάωνος, οὐδ' ὑπάρχουσι ἀποδείξεις ὅτι ἐμνημόνευσεν οὐδ' ἄπαξ αὐτοῦ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῆς.

Εἰς τινὰ αὐτῆς ποιήματα φαίνεται ἡ ἀγάπη αὐτῆς πρὸς τινὰ νέον καὶ τοῦτο ἴσως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς κωμωδοὺς ἵνα πλάσωσι τὸν πρὸς τὸν ὑπ' αὐτῶν πρώτων μνημονεῦμενον Φάωνα ἔρωτα δὴθεν αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ἐρωμένου ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης Φάωνος ἢ Φωέωνος, ὅπερ ἐστὶν ἐξελθισμὸς τοῦ Ἄδωνος, ἀφορμὴν λαβόντες. Ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ Σπυριχῶρου καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, ἴσως καὶ αὐτῆς τῆς Σαπφῆς ἐν ἀπολεσθέντι ποιήματι, μνημονευσμένων περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας συνήθους ἄλματος εἰς τὴν θάλασσαν τῶν ἐρωτολήπτων, καὶ τῆς κατ' ἔτος ἐντεῦθεν μετὰ πομπῆς γινομένης κατακρημνίσεως καταδίκου τινος ἐν τῇ ἐσπρῇ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος, οὗ ἴδρυτο ναὸς ἐν Λευκάδι, ὠρμήθησαν οἱ κωμικοὶ, ἵνα ποιήσωσιν κατὰ μεταφορὰν τὸ περὶ τοῦ ἄλματος τῆς Σαπφῆς ἀπὸ τῆς πέτρας ταύτης κατασκευάσμα. Οὐδεὶς δὲ τῶν ποιούντων τούτου μνεῖαν συγγραφέων λέγει, ὅτι βεβαίως ἡ Αἰολὶς ψάλτρια ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ἀπεγνωσμένου τούτου ἄλματος.

Ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων μνημονεῦνται ἐταῖραι καὶ μαθήτρια τῆς Σαπφῆς, αὐτῇ δὲ ἡ ἰδίᾳ λέγει τὴν οἰκίαν τῆς α μουσοπώλω οἰκίαν. ἔσχε δὲ καὶ ἀντιπάλους, ἐξ ὧν ἀναφέρονται ἡ Γοργῶ καὶ ἡ Ἄνδρομέδα ἰδίως εἰς τὰ ποιήματα αὐτῆς. Ἐκ τῶν φίλων καὶ ὀμιλιτριῶν αὐτῆς ἦσαν ἡ ἐκ Μιλήτου Ἀνακτορία, ἡ ἐκ Κολοφῶνος Γογγύλη, ἡ ἐκ Σαλαμῖνος Εὐνίκα, ἡ Γυρίνη, ἡ Ἀτθίς καὶ ἡ Μυασιδίκα

και ετι αι δια τα ποιηματα αυτων επισημοι κατασταται Διαφορια η εκ Παμφυλιας και Ηρινα η εκ Τηλου.

Πλειστα χωρια των αρχαιων διλοισι την εις τα ποιηματα της Σαπφους αποδιδουμένη υπο των αρχαιων αξιαν και τον δι' αυτα θαυμασμων αυτων. Λεγεται οτι ακουσας ποτε ο Σβλων απαγγελόμενον ποιημα τι αυτης τοσοιτον εγοητευθη, ωστε ηδξατο παρατασιν του ιδιου βιου. Ινα καθον αυτο αποθάνη. (Αιλ. παρὰ Στοβ. ΚΘ'. 58).

Ο Στράβων λεγει αυτην « θαυμαστον τι χρημα » (ΙΓ. 617). Τα ποιηματα της Αιολιδος ταυτης ποιητριας, εν τη πατρίω αυτης γλωσση γεγραμμενα, απωλεισθησαν παντα, εκτος ολιγων τινων αποσπασματων. Ο Διονυσιος εκλεγει αυτα ως αριστα παραδειγματα « γλαφυρα και ανθηρα; συνθεσεως ». Πολλοι γραμματικοι εγραψαν υπομνηματα εις αυτα και περι των μετρων αυτων και πολλαι σπουδαι και σοφαι διατριβαι συνηρραν υπο των νεωτερων φιλολογων περι του βιου και των ποιηματων αυτης. Τα σωζόμενα αποσπασματα συνεδιδονται συνήως μετ' άλλων λυρικων Ποιητων, ιδιως δε του Ανacreontis. Ο Ι. Χ. Ούβλιος εξεδωκε ταυτα μετὰ σημειώσεων, πινάκων και βιου της Σαφφους χωριστά τῷ 1733 εις 4. εν Αμβούρῳ, και πάλιν τῷ 1735 εξεδωθησαν και υπο του Σχνηιδέρου τῷ 1802 εις την Μουσων Ανθη επιγεγραμμενην συλλογην αυτου, και μετὰ ταυτα υπο πλειστον άλλων ιδιων και μετ' άλλων ομοιου Ποιητων. Η κρατιστη εκδοσις αυτων λεγεται ειναι η του Neue εν Βερολίῳ 1827 εις 4.

Περὶ Ἀδάμαντος. (ὑπὸ Ξ. Λ).

Ο Ἀδάμας ειναι ανθρωπινη ὕλη εις κεκρυσταλλωμένην κατάστασιν και ἀπόλυτον καθαρότητα εὑρισκομένη.

Ἀπαντάται εις βίβρα και απολαμβάνεται δια της της ἄμμου εκπύσεως, ως ἐπὶ τὸ πολὺ ειναι περιβεβλημένος υπο σκληρυνθείσης ἀργίλλου. Βρίσκεται εις την Ἰνδία, κυρίως εις τὰ βασίλεια της Βισαπόρης και της Γολκόνδας, εις την Βρασιλιαν, και εις τινας αυτης ἐπαρχίας. Ο Ἀδάμας καταχει μεταξὺ των πολυτιμων λίθων την πρώτην θέσιν, και οὐδεις άλλως τῷ ὁμοιάζει κατά την σκληρότητα και την του φωτός διαπλαστικὴν δύναμιν, και εις τοῦτο τὸ ὄρατον χαρακτηριστικὸν συνίσταται τὸ λεγόμενον πῦρ του ἀδάμαντος.

Μη γνωρίζοντες πάλαι τὸν τρόπον της στυλινώσεως του, ἐβρόνουν αυτὸν εις την φυσικὴν του κατάστασιν, η δε τέχνη του λειπίνει αυτὸν, ἴτις εκτελεῖται δια της ιδίας του κόνεως, ἐδιδάχθη εις τὰ 1576, η κατά τινος τῷ 1456. ἐφευρεθείσα και ἐνεργηθείσα υπο του εκ Βρυγίας Α. Βεργουένου.

Τὰ κυριώτερα σχήματα, τὰ ὁποια δίδονται εις τοὺς ἀδάμαντας δια της στυλινώσεως ειναι τὸ ἀστεροειδεις (Rosette) και τὸ πολυέδρον (Brillante).

Ο Ἀδάμας πωλεῖται κατά τὸ ἔθρος του, τὸ ὁποιον προσδιορίζεται κατά καράτια, εν καράτιον ἀντιστοιχεῖ πρὸς 4 κόκκους, η τιμη αυξάνει κατά γεωμετρικὴν ἀναλογίαν ἐπὶ των της αυτης ποιότητος ἀδάμαντων. ὁ ἔθρος ἐνὸς καρατίου ἔχων τιμᾶται περίπου 30 φιορίνια. ὁ δύο ἔλκων καράτια 120 φιορ. κτλ. Εἰς τοὺς ὑπερβαίνοντας τὰ 20 καράτια δὲν φυλάττεται η ἀναλογία αυτη.

Μεταξὺ των σημαντικωτέρων ἀδάμαντων ἀναφέρομεν τοὺς ἐξῆς: ὁ ὀνομοζόμενος Pit η Regent ἀδάμας, ἀνίκων εις τὸ στέμμα της Γαλλίας ἔλκει 136 καράτια και ἠγοράσθη 1, 031, 000 φιορίνια, τῶρα δὲ τιμᾶται περισσότερον των 2,000000.

Ο Ἀδάμας τῆς Τσοκάνης η της Φλωρεντίας, ὁστις εὑρίσκεται εις την Βιέννην ζυγίζει 132 | 2 καράτια. ειναι ὁμοιος κινυρνίζοντος χρώματος, και τιμᾶται 440 000 φιορίνια. Ο Ἰρσοικὸς ἠγοράσθη υπο της Αὐτοκρατορικής Δικατερίνης της Β'. ἀντι 103, 875 φιορινίων, και ἐπιποις συντίξεως 8000 φιορινίων, λεγεται δε αξίας 3, 000 000 φιορινίων.

Ο Ἀδάμας του μεγάλου Μογγούλου ζυγίζει 279 καράτια, και ἐκείνος του Raja Malan εις την Βόρνεον ζυγίζει 360 καράτια, ὁ μὲν τιμᾶται 7,000 000 ὁ δὲ 9,000 000.

Ο Ἀδάμας ἐφευρετο εις τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ως ἀκταδάμαστον ὄσμα, ἐξ ὧ και Ἀδάμας ἐκλήθη.

Εὑρίσκεται εις ὀκταέδρους κρυστάλλους ἔχοντας εἰδικὴν ἑαρότητα 3, 500, την πλειοτέραν σκληρότητα, δηλ. τὸν βαθμὸν 10, μεγάλων

στυλινώτητα, την του φωτός διαπλαστικὴν δύναμιν. ειναι εις ἀνώτατον βαθμὸν διευξέστατος, τριβόμενος ἀποκαθίσταται ἠλεκτρικὸς, και ειναι ἀπόσβητος παρὰ πάντων των χημικων ἀντιδραστηριων, ἐκτιθέμενος δε εις ισχυρὰν πύρρινον φωσοροδολεῖ, ὀλίγον κατ ὀλίγον ἀναφλέγεται και καίων ἀνευ ὑπολείμματος μεταβάλλεται εις ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Οἱ Ἀδάμαντες εὑρίσκονται ἐντὸς ἀμίτου λίθου, και πρὸς ἀποχώρησιν τριβονται οἱ λίθοι, και η ἀδρομερὸς λειοτροβήθεια μᾶζα ἐκπύεται ἐπὶ λοζῶν σακιδων, δι' ἐπιχύσεως ὕδατος η δι' ἐποχουέσεως βρόντος ὕδατος. Οἱ τὴν ἐκπύσιν ἐπιπεριτριμμένοι μαῦροι θεωροῦνται ἀκρῶς υπο πολλων παρευρισκομένων ἐπιτατων, ὁστινες πρὸς τελειότεραν ἀκρίβειαν και ἐπιμέλειαν ἐνθρῶνονται δια παραχωρήσεως θραβείων η άλλων μικρων δωρματων. Ἐν τινε εκ των ἀνδραπόδων τούτων ἐπιτοχη ἀδάμαντα ζυγίζοντα 17 καράτια, λαμβάνει την ἐλευθερίαν του ἐπιστήμης, και ὁ κύριός του ἀποζημιούται. Εἰς ἕκαστον της ἀδάμαντοφόρου ἄμμου ἐκπυυτήριον ἐνασχολοῦνται εἰκοσι μαῦροι και τινες ἐπιστάται, ὁστινες πρὸς εὐκαλωτέραν ἐπιθεώρησιν κἀνθαι ἐπ' ὕψηλων σικυπόδων. Ὅσακις δούλοῖς τις εὖρη ἀδάμαντα πρέπει νὰ φανερώσῃ αυτὸν διὰ χειροκροτήσεως παραδίδων αυτὸν εις τὸν ἐπιστάτην, ὁστις τίθειν αυτὸν ἐπὶ τινος ἐντὸς του ἐργαστηρίου κρεμαμένου ἀγγείου ζυλίνου, τὸ ὁποιο καθ' ἕκαστην ἐσπέραν παραδίδεται εις τὸν ἀνώτερον ἐπιστάτην, ὁστις ζυγίσας και σταθμίσας τοὺς ἀδάμαντας τοὺς σημειοῖ ἐντὸς ἰδικιτέρου βιβλίου.

Οἱ πλειότεροι ἀδάμαντες εὑρίσκονται εις την Βρασιλιαν και τὰ γειννάζοντα μέρη, και ἐξ αυτων μεταφέρονται μέχρι των 4 0000 καρατίων η 14—18 λίτρας εις την Εὐρώπην, οἱτο: δε δια τορῦσεως και στυλινώσεως φθείρονται κατά τὸ ἥμισυ. Η των ἀδάμαντων ἀνδροξίς ειναι προνομιον της Κυβερνήσεως. Σημειώσεως ἄξιον ειναι συγχρόνως και τὸ σημαντικὸν λαβημπόριον, τὸ ὁποιον συμποσοῦται μέχρις ἐνὸς τρίτου του ὀλικου ποσοῦ της ἐξαγωγῆς ως ἐγγιστα.

Πρὸ τινων ἐτων ἔφερον ἀδάμαντας ὁ περιώνυμος Ἄλ. Χουμπόλδτος εκ των Ουραλιων Ὀρέων, εἴθα και τὸ πάλαι κατά τὰς μαρτυρίας ἀρχαίων συγγραφέων εὑρίσκοντο. Διονυσιος ὁ Περιηγητὴς λεγει « Ῥιπαίους ἐν ὄρεσι . . . »

Τὸν δε παρὰ προχοῖσι, πεπιλοῦτος ἐγγυθι πόντου Ἰδουραξ ἠλεκτρος ἀξέεται, ἰδὰ τις αὐγὴ Μήνης ἀρχαίνας: ἀδάμαντά τε πανφανόωντα ἔγγυθεν ἀβρῆσιςς υπο ψυχροῖς Ἀγαθῶσιςς Συμφωνῶν δὲ πρὸς τοῦτον ὁ Ἄμμιανὸς Μακρελλίνιος λεγει Agathyrsi apud quos adamantis est copia lapidis. Ξ. Λάνδερερ.

Περὶ του Κινεζικου Θεάτρου.

Τὸ Κινεζικὸν δῶμα δὲν περιορίζεται εις μίαν μόνην πράξιν, ἀλλ' ἔχει και ὑπόθεσιν ὀλόκληρον τὸν βιου του ἥρωος, ἀπὸ της γεννησεως μέχρι του θανάτου αυτου. Ὄθεν ειναι τοῦτο διαλογικὴ τις ειογραφία, εις πλείονα η ἥττονα μέρη διερρημένη. Ἐκάστου μέρους προηγείται πρόλογος, ἕκαστος δὲ ὑποκριτὴς φροντίζει, ὁπόταν τὸ πρῶτον παρουσιασθῆ εις τὸ κοινόν, νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομα, ὅπερ φέρει εις τὸ δῶμα, και τὸν χαρακτήρα ὃν μέλει νὰ παραστήσῃ. Εἰς ὑποκριτὴς ἐκκληροῖ συγνάεις πολλὰ πρόσωπα εις τὸ αὐτὸ δῶμα, σπανίως γινόμενα πρὸς οἰκονομίαν της παραστάσεως. Εἰς τὰς παθητικὰς κινήσεις ὁ ὑποκριτὴς παύει του χειρονομειν μετὰ φωνῶν, και ἐκφράζει τα αἰσθηματα αυτου δια του ἄτματος. Ὁρχήστρα θορυβώδης συνοδεύει τὰ ἐστιχορηγημένα ταῦτα λυρικὰ τεμάχια, και η Κινεζικὴ τραγωδία φαίνεται τότε λαμβάνουσα ὁμοιότητα πρὸς τὰ σημερινὰ μελοδράματα.

Αἶν ὑπάρχουσι κανονισμένη θέατρα εἴμη ἐν τη πρωτευούσῃ και ἐν διακεκριμέναις τισι πόλεσι του κράτους. Οἱ κωμικοι περιδουσοῦσι ἀπὸ χώρας εις χώραν, και κερδίζουσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν παιζοντες ἐν ταῖς ἑορταῖς και τοῖς συμπουσις. Ὅποταν οἱ συνδαιτυμόνες εἰσιν ἔτοιμοι νὰ καθίσωσι περι τὴν τράπεζαν, τρεῖς η τέσσαρες κωμικοι πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι εἰσέρχονται εις τὴν αἴθουσαν. Μετὰ τέσσαρας ταπεινοτάτους χαριτισμοὺς, εις ἐξ αυτων δίδει τῷ μᾶλλον διακεκριμένῳ των συνδαιτυμόνων βιβλίον, ἐν ᾧ εἰσι γεγραμμένα χρυσοῖς γράμμασι πενήκοντα η ἐξήκοντα δῶματα, ἄτινα ἀποτελοῦσι τὸν

κατάλογον των παρὰ των κωμικων τούτων περιστανομένων δραμάτων. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχεται εις τὰς χεῖρας ἀπάσης της συναναστορῆς, ὁ δὲ ἀρχηγὸς ταυτης ὀρίζει τὸ διδασθῆσομενον δῶμα.

Η παρὰτασις γίνετα εις τὴν αὐτην, ἐν ἣ και τὸ δειτνον, αἴθουσαν. ἡ δὲ ἄθροισι καταλαμβάνουσι τὸ μεταξὺ των τραπεζῶν διάστημα, συνήως εις δύο σειρὰς διατεθειμένων.

Κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς και τὰς δημοσίας πομπὰς συνιστῶσι θέατρα ἐν ταῖς ὁδοῖς, και δίδουσι τότε σκηνικὰς παραστάσεις ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας.

Συγγραφεὺς Κινεζικῶν, χαίρων ὑπόληψιν τινα, δὲν γράφει ποτὲ δῶμα κτλ. Ὁ δὲ αυτοκράτωρ Inuschden ἀπυγόρευσεν αυστρωῶς τοῖς Μανδαρινοῖς τὸ νὰ συναζῶσιν εις τὸ θέατρον. Ἡ ἀπαγόρευσις αυτη ἐπανελήθη ἑσάχατος, και οἱ ἀξίωματικοι Manschou, ὁστινες βέλουσι νὰ ὑπάγωσιν εις τὸ θέατρον, πρέπει πρῶτον νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ του πῆλου αυτων τοὺς χρωματισμένους μικροὺς κωδωνίσκους, ὁστινες εἰναι τὰ διακριτικὰ σημεῖα του βαθμοῦ αυτων.

Αἱ Κινεζικαὶ ἐφημερίδες συλλέγουσι μετὰ προθυμίας πᾶν ἔτι συντελεῖ πρὸς τιμὴν των ἠθῶν και του χαρακτήρους του ἔθνους αυτων ὑπόκειται δε εις αυστρωῶς τιμορίας ὁ τολμῶν νὰ περιγράψῃ δραματικὴν παράστασιν. ἡ νὰ ποιήσῃ λόγον ἀπ' εὐθείας η πηγῶς περι τὰς εἰσαγωγῆς η ὑποδοχῆς νέου δῶματος δημοσιογράφου. (Ματ. Α. Β).

Ἐνώτια, Ἑλλόδια, Ψέλλια, Ἐρματα.

Ἐνώτια πρὸς κόσμον ἔφερον τὸ πάλαι οἶα και νῦν ἐν μὲν τη Ἑλλάδι και τη Ῥωμῃ αἱ γυναῖκες, παρὰ δε τοῖς βαρβάροις και οἱ ἄνδρες. Οἱ Λυδοὶ, οἱ Πέρσαι, οἱ Βαβυλωνιοι, οἱ Λίβες, οἱ Καρχηδονιοι, κτλ. μνημονεύονται υπο των ἀρχαίων συγγραφέων ως ἑλλοβιοροφούνης, και πρὸς τοῦτο ἀμφοτέρω τὰ ὄνα τετραπυρηνία. (Ἄλλα τοῦτω γε τῷ Ἀπολλωνίῳ οὔτε της Βοιωτίας προσάκει οὐδὲν, οὔτε της Ἑλλάδος παντάκταις) ἐπει γὰρ αυτὸν εἶδον, ὡσπερ λυδοῦ, ἀμρότερα τὰ ὄνα τετραπυρηνίον. (Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. 131) Τὰ ἐνώτια ὀνομάζοντο και ἐλλόδια, ἄτε δια του ἐπίτῳδες τιτρανομένου λοβοῦ του ὠτοῦ: περὶ ὧν (ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσιν — τριγύλην, μορβέντα κτλ. Ὁμήρ. Ἰδ. Ε. 182. Ἰδ. και Ξν. εις Ἀφροδ. Β. 9. Πλιν. Η. Ν. XII. 1). Τὰ ἐνώτια συνίσταντο ἐκ των δακτυλίων η κρίκων και των σταγῶνων πολλάκις ἔφερον κρίκους μόνον ἀνευ σταγῶνων, ἦσαν δε οὔτοι χρυσοὶ και χαλκοὶ παρὰ τοῖς πενεστέροις ὁμοίως και αἱ σταγῶνες, πλὴν αυται ἦσαν ποικίλους και περιτῶς διατετορευμένα: πολλάκις δε ἀνῆρτων ἀπὸ του κρίκου μαργαρίτας αἱ Ῥωμοῖτι δέσποναι και λίθους τιμαλφεῖς. Ἐδαπάνων εἰς αυτὰ πλείω η εἰς πάντα άλλον κόσμον. (Πλιν. Η. Ν. XI. 50). Και εις τὸν γυναικείων ἀγαλμάτων τὰ ὄνα φαίνεται ὅτι ἀνῆρτων ἐνώτια, διῶτι σωζονται τινα τρυπημένα ταῦτα ἔχοντα.

Ἐλλία ἔφερον περι τὰς χεῖρας οἱ Μῆδοι και οἱ Πέρσαι, και τοῦτο ἦν λίαν ἀγαπητὸς αυτοῖς στολισμὸς (Ἡροδ. Η. 113. Θ. 80. Ξενοφ. ἀνάβ. Α. 2. 27. Κυρ. Παιδ. Α. 3. 2), ὁμοίως και ἐν Βιρώπῃ οἱ Γαλάται: και οἱ Σελθιοι (Gell. IX. 13. Liv. I. II). Ἐν Ἑλλάδι ἐποιουοντο χρῆσιν του κόσμου τοῦτου μόνον αἱ γυναῖκες. Κατεσκευάζοντο τὰ ψέλλια ἐκ παντοίων πολυτιμων οὐσιων, και ἦσαν ποικίλα τὸ σχῆμα και τὸν βυθμὸν της ἔργασίας. Ὡς ἐκ του σχήματος δε και της σκευασίας εἶχον και ὀνομαστικὰς διαφορας. εἶον σφιγκτῆρ, ὄρις, κτλ. Και οἱ Ῥωμοῖται δέσποναι ἔφερον ὁμοίως ψέλλια, ἦν δε ἠθλυπρεπείας σημειον διὰ τοὺς ἄνδρας τὸ τυχεῖως φέρειν γυναικείους κόσμους, (Suet. Gal. 52. Ner. 30). Πόλλάκις προσεφέροντο δημοσίως ψέλλια υπο των στρατηγῶν τοῖς ἀριστέουσιν ἐν ταῖς μάχαις στρατιώταις, ὁστινες ἔφερον ταῦτα εις ἀνδρίας σημειον ἴσως ὅμως διέφερον ταῦτα των παρὰ ταῖς γυναῖκας ἐν χρῆσει ὄντων.

Περὶ αὐτομάτων.

Αὐτόματον ὀνομάζεται πᾶν ἄβυλον μηχανημα ἀπ' εαυτου τέγγη κινούμενον: αὐτόματα λέγονται εἰ και τὰ αὐτομητὰ χόρτα και φυτὰ τὰ παρὰτα: των μὲν πρώτων δημιουργὸς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, των δε δευτέρων ἡ φύσις: αὐτοματισμὸν δε λεγει ὁ Ἰπποκράτης τὴν ἐκούσιος και ἀνευ προσαγῆς ἡ ἐξωθεν ἐνεργείας γινόμενην πράξιν. ἐστι δε

και φιλοσοφικὸς ὄρος ἡ λέξις, περι οὗ ἄλλοτε. Ὁ Ὀμηρος περιγράφει τὸν Ἡρακλειον ὡς ἀριστον αὐτοματιουργόν, ποιούοντα τριπόδας κινουμένους, και οἰοει ἐμψύχους. (Ιλ. Σ. 373).

... Τριπόδας γὰρ εἰκόσις πάντας ἔτευχεν, ἐστάμεναι περι τοῖχον εὐπαιθέως μεγάρου.

Χόρτα δε σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάττω πυθμῆν ἦκεν, ὄρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσάϊκ' ἄγωνα ἦδ' αὐτις πρὸς: δῶμα νεοῖστο, θαῦμα ἰδέσθαι, κτλ. »

Αὐτόματον ἦν τὸ του Μέρμονος περίφημον ἄγαλμα μουσικὸς πρῆμενον φλόγγου: οἰκοβεν, ἄμα τη ἀνατολῇ του Ἥλιου. Ὁμοίως τὰ ἐκδίζοντα ἔργα του Δαιδάλου, ἡ περὶ ὅσα περισσότερὰ του πυθαγορικού φιλοσόφου Ἀρχύτου κτλ. πάντα δεινύοντα τὸν βαθμὸν της μηχανικῆς τελειότητος: των ἀρχαίων.

Ἐπὶ των νεωτέρων χρόνων ὁ φραγκισκακὸς μοναχὸς Βάκων, κατά τὸν II' ἀκμάσας αἰῶνα, κατεσκεύασεν ὀρειγαλιάνην κεφαλὴν λαλοῦσαν. Ὁ τῷ 1836 ἐν Κομισπέρῃ γεννηθείς Ρεζιμονομάνης (Ιωάννης Μίλλερ) κατεσκεύασεν αὐτὸν ἰπιτάμενον και μιλιν σιδεράν, ἦτις περιπτταμένη ἐντὸς του θαλάμου ἐπανήχθετο εις τὸν δημιουργόν αυτης. Ὁ τῷ 1193 ἐν Ακρίγγῃ της Σουαβίας γεννηθείς Ἀλβέρτος ὁ Μέγας, μοναχὸς τὸ πρῶτον Λαμινικῶν, ἐπειτα ἐπίσκοπος Ρατισβόνης, ἐδαπάνησε τριάκοντα ὄλα ἐτη εις κατασκευὴν ἀνδρείου κείνου, ὅπερ κρουομένης ἐξωθεν της θύρας του δωματος ἔχωρει αὐτόματον πρὸς αυτην, ἦνοιγε τῷ κρούοντι, και περιστάμενον ἐχαίρετα κλίνον τὴν κεφαλὴν πρὸς αυτὸν εἰσερχόμενον. Εἰς τὸ δωρῆθεν Κρόλῳ τῷ Μεγάλῳ ὑπὸ του Χαροῦν-αλ-Ραχλιδ ὕδρορολόγιον ἠνοίγοντο δώδεκα πυλίδες, σχετικῶς πρὸς τὴν ὕψ' ἐκάστης αυτων περιστανομένην ὥραν, και ἔμενον ἀνεωρῆμεναι μέχρι μεσημεβρίας, τότε δε ἐξήρχοντο ἐνδοθεν αυτων δώδεκα ἰππεῖς, παρετάττοντο περι τὸ ὄρεθῆσιον, και μετὰ ταῦτα εἰσῆλθουον πάλιν ἐντὸς κλειομένων των τῶν ἀναπεπταμένων πυλιδων. Ὁ Κάμο: ἐποίησεν ἄθρομα εὐφροῆς δια Λουδοβικον τὸν ΙΔ', συνιστάμενον ἐξ ἀμάξης ὑπὸ δύο ἴππων συμφομένε, ἐν ἣ ἦν γύναιον καθήμενον και θεράποντες και ἠνώχος. Ὁ ἠνώχος ἐπλατάγιζε δια της μάστιγος, οἱ ἴπποι ὡς ζῶντες ἐκῆλπιζον εις τὰ πρόσω χοροῦντες, φθάνοντες: δε ἐνώπιον του βασιλικου θρόνου ἴσαντο, ὁ θεράπων κατακλίων ἀπὸ της ἀμάξης: ἦνοιγε τὴν πυλίδα, και ἡ δεσποινίς καταβάνουσα ἐνεχεῖριζε τῷ Βασιλεῖ Λουδοβίκῳ ἀνακροῦν. Ὁ ἐν Λουδοβῳ γεννηθείς και ἐν Παρισίοις τῷ 1772 ἀποθανὼν Γάλλος μηχανικὸς Βαυκακὼν ἐγένετο περιώνυμος ἐνεκα των ὑπερφῶν αὐτομάτων αυτου. Ἦσαν δε ταῦτα, 1. νῆσας ἐξ ὀρειλάχκου, ἐκτελοῦσα πάντα τὰ της φυσικῆς νήσεως κινήματα, κάπτουσα τὴν παρατιθεμένην αυτη τροφὴν και εἰσφοροῦσα αυτην τακτικῶς, 2, ἐπαρχιῳται αὐλητῆς και τυμπανοκροστικῆς, ἐκτελοῦντες τὰ ἔργα αυτων, και κινουντες τὰ μέλη του σώματος ὡς εἰ ἦσαν ἀληθῶς ἄνθρωποι. Ἐθεσῆς ταῦτα δημοσίως δὴνῆγερε θαυμασμὸν και ἐκπληξιν εις πάντας τοὺς θεατὰς. Οἱ περι τὴν δευτέραν πανηκονταετηρίδα του ΙΗ' αἰῶνος ἀμάξαντες ἀδελφοὶ Ἀρόξιοι ἐδημιούργησαν θαυμαστά ὄντως αὐτόματα, ὁ εἰς αυτων κατεσκευάσε παιδα ἐν γραπτηρίῳ καθήμενον, ἐμβάπτοντα γραφίδα ἐν τῷ μελανοδοχέῳ, τινάσσοντα αυτην και γράφοντα ὀραίας ἐπιστολάς, ὁ δε ἔτερος ἐποίησε νεάνιδα κηθρίζουσαν διάφορα μέλη και νόμους κατά τὰς ἐνώπιον αυτης θεθειμένας μουσογραφίας, μετρώσα δια της κεφαλῆς και των ὀρθαλμῶν κινουμένων των χρόνον, παύουσα δε του κρούειν τὴν κηθράν ἀνίστατο και προσεαύει τοὺς περιεστώτας. Ταῦτα και άλλα τούτων αὐτόματα ἰδὼν ὁ ἀνωτέρω μνημονευθείς Βαυκακὼν εἶπε τῷ Ἀρόξίῳ, τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἐτος της ηλικίας αυτου ἄγοντι τότε, νεανίσκε! α Σὺ ἄρχεισαι ἔθα ἐγὼ τὴν ῥόμπην νὰ τελειώσω ». Τῷ Βοναπάρτῃ ὕπατευοντι προσενήχθη ἀγγέλιον, αὐτὸ ἄψαμμένο ἀνεπίδησε παραυτικα ἐν δοθεν Φοῖνιξ, ὕψ' ὃν καθήμενη ποιμενίς ἐκλωθε. Περιεργα λίαν αὐτόματα κατεσκεύασαν ὁ περι τὰ τέλη του ΙΗ' αἰῶνος ἀκμάσας περιώνυμοι Βερώνος Οὐλοφφώγγης Κεμπελίνος, ἐκ Πρεσβούργου της Οὐγγαρίας, ὁ Στεγγμάρο, ὁ Μαίξελος και ὁ Καμφμάνος, εἶον σαντηκιστὰς, λαλοῦσας μηχανὰς, ἀναλήκτας, σαλπικτικὰς, ὡν ἕκαστον ἐξετέλει θαυμασίως, ἀνευ ἀνθρώπου συνδρομῆς, τὸ ἔθρον αυτῶ ἔργον. Ὁ περίφημος αὐτοματοποιὸς των ἡμερῶν ἡμῶν Ἐλφρεδὸς Μαλλκαρ-δέτος, κατεσκεύασε πλῆθος διαφόρων τεραστίων ὄντως αὐτομάτων, ὃν ἡ ἐξιστόρησις παραλείπεται ἐπὶ του παρόντος συντομίως της δια-

τριβής ταύτης χάριν. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Βαβυλώνιος καὶ ἄλλοι. Ὅλα δὲ ταῦτα εἰσι χειροποίητοι μηχαναί, ὡς εἴρηται, τὴν πρόδοτον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας μαρτυροῦσαι. Οὐδεὶς δὲ ποτε τῶν ἀνωτέρω παλαιῶν καὶ νεωτέρων αὐτοματοργῶν ἐφαντάσθη ὡς δυνατὴν τὴν ἐξ αὐτομάτου αὐξήσιν τῶν προσόδων πολιτείας τινος, ἢ ἰδιώτου, καὶ παραγωγὴν ἡμέρων φυτικῶν προϊόντων· μόνη ἡ φαντασία τῶν παραδοξολόγων τῆς χαλιμαῖς ἐπλαστούργησε τερατουργήματα τοιαῦτα. Καὶ ὁμοίως ταῦτα οὐχὶ μόνον εἶπόν τινες τῶν πολυλαϊδάλων ἡμῶν γερόντων ὡς δυνάμενα γεννηθῆναι, ἀλλὰ καὶ ὡς γεγονότα βεβαιὰ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐβεβαίωσαν, οὐκ οἶδα μὲν τίνοι χρησάμενοι λόγῳ. Ἡ μεγάλη ἄρα καὶ ἀκήρατος δόξα τοῦ ποιῆν καὶ τῆς φύσεως καθαρῶς προϊόντα αὐτομάτως γίνεσθαι, καὶ τὰς πολιτείας ὁμοίως πλουτεῖν, ἀπέκειτο τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα τὰ πάντα ἐτελειοποιούτο ἀνάγκη. Ἀπολείπεται δὲ ἤδη νὰ καταδείξωσιν οὗτοι ἔργῳ τὴν λόγῳ δηλωθεῖσαν ὑπερφυᾶ ἐπιστήμην ταύτην, ἵνα μάθωσιν οἱ γεωργοὶ πῶς αὐτομάτως δύναται νὰ φύεται, ν' αὐξάνη καὶ νὰ καρποροῖ ὁ σῖτος· καὶ τὸ ξυλέρριον, καὶ διδασθέντες δοξάσωσι τοὺς ἐφαυροτάτους, ὧν τὰ ὀνόματα ἔσσονται διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς αἰῶνα· περικλεῆ καὶ ἀείμνηστα. Ἰσως δὲ κατορθωθῆ ἐξ ἀναλογίας διὰ τῆς αὐτοματοργίας καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς τόσον λειπιδρόσης· Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ λάβωμεν ἀνάγκη ἵνα δεηθῶμεν τοῦ Διὸς, ὅπως ἀνθρωποποιήσῃ ταῦτα χάρι τοῦ μύμηκτος, ὅπως ποτὲ ἐποίησεν ἐν τῇ ἐρημωθείσῃ Αἰγίνῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ δικαίου Αἰακοῦ, μεταβαλὼν αὐτοὺς εἰς ἀνδρας, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς λαὸν λογικῶν μεταμορφώσας τοὺς λίθους τοῦ Λευκαλίωνος. Πάντα δὲ τὰ εἰρημῆνα καθίστανται περιττά, ἐν ἀγνοσίαις τινεῖς τῶν γερόντων ἡμῶν τί σημαίνει ἡ λέξις αὐτομάτως, αὐτοματιμὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παραγόμενα· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀποβαίνει ἀναγκαία ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἐξῆς συμβάντος, οὗ τὸ ἐπιλόγιόν ἐστι, « Νόμι καλῶς πρότερον τί λέγεις καὶ τί πράττεις, ἵνα μὴ εἰς ἀνεπανόρθωτα περιπέσης λάθη, καὶ εἰς συγγραφὴν περὶ αὐτομάτων παράσχῃς ἀφορμὴν ».

Ἴδου τὸ συμβάν.

Ὁ Ἄγγλος Λόρδος Σουθερλάνδ, διατρίβων ἐν Πετρούπολει, εἶχε μεθ' ἐαυτοῦ ὄρκιον κυνάριον. Ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἰδοῦσα καὶ θαυμάσασα τὴν ὠραιότητα αὐτοῦ, ἔλαβεν αὐτὸ δῶρον παρὰ τοῦ ἐγνωκότος τὴν διάθεσιν τῆς Α. Μεγαλειότητος Λόρδου, εὐχαριστήσασα δὲ τὸν δωρητὴν ὠνόμασε τὸ κυνάριον Σουθερλάνδ, εἰς μνήμην καὶ κηρύσει αὐτὸ τὰ μέγιστα. Ἐτρέφετο δὲ τὸσον πολυτημένον τὸ κυνάριον καὶ ἐγυμνάζετο τὸσον ὀλίγον, ὥστε, ἐκδεδιαιτημένον τοῦ πρώτου αὐτοῦ βίου, ἠσθένησε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε. Τοσοῦτον δὲ ἠγάπα αὐτὸ ἡ Αἰκατερίνη, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ διατηρήσῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀχύροις στοιβασμένον ἐν ὑελίνῃ λάρνακι. Ὅθεν τὴν ἐπιούσαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ διέταξε γαλλισσὶ ἓνα τῶν σωματοφυλάκων αὐτῆς νὰ στοιβάσῃ τὸ κυνάριον Σουθερλάνδ (empailer). Ὁ ἀξιοματικὸς ἐκ παρενοήσεως ἐνόμισεν ὅτι τοῦ εἶπε νὰ ἀνασκολοπίσῃ (empaler) τὸν Σουθερλάνδ· οὐδόπως δὲ στοχασθεὶς τι περὶ τοῦ κυνός, ἐπορεύθη εὐθύς πρὸς τὸν Λόρδον Σουθερλάνδ, νομίσας ὅτι ὑπέπεσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς δεινόν τι ἐγκλημα, καὶ εἶπεν αὐτῷ — Κύριε, ἀκολούθει με ἀμέσως. — Ὁ Σουθερλάνδ ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀποτόμῃ προσκλήσει ἐζήτησεν ἐξήγησιν, ἀλλ' ὁ ἀξιοματικὸς λέγει πρὸς αὐτόν, Κύριε, δὲν εἶναι ἔργον ἐμοῦ νὰ ἐπικρίνω καὶ νὰ ἐρευνῶ τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτοκρατορίσσης, τὸ χρέος μου ἐστὶ νὰ ἐκτελῶ αὐτὰς πιστῶς καὶ ἐν τάχει. — Τὰς διαταγὰς τῆς Α. Μ. ἐξερῶνησεν ὁ Λόρδος, καὶ ποίας δύναται αὕτη νὰ δώσῃ περὶ ἐμοῦ; Λυποῦμαι ἀπεκρίθη ὁ ἀξιοματικὸς ἀναγγέλλων ὑμῖν ὅτι διετάχθη νὰ ἀνασκολοπίσω (παλουκώσω) ὑμᾶς, καὶ τοῦτο δὲν δύναμαι οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀναβάλλω. Θεὸς δίκαιε! ἐρώνησεν ὁ Σουθερλάνδ, ἐγὼ ν' ἀνασκολοπισθῶ! Εἰς τί προσέβαλον ἐγὼ τὴν Α. Μεγαλειότητα; Αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον εἰς ἐμὲ, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιοματικὸς, ἐγὼ ὀφείλω νὰ ἐτελέσω ὅ,τι διετάχθη. — Ἀλλὰ τέλος πάντων εἶπεν ὁ Σουθερλάνδ, πρὸ τῆς καταδίκης μου παρακαλῶ νὰ μὲ φέρετε εἰς τὴν αὐλήν, ἵνα ἀκούσω αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου τῆς Αὐτοκρατορίσσης στόματος, καὶ μάθω τὴν αἰτίαν, διότι σὰς βεβαίω, Κύριε, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐπραξά τι, ἀλλ' οὐδὲ διανοήθητι τι κακὸν κατὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος, οὐδὲ κατ' οὐδενὸς ἄλλου, καὶ βεβαιώθητι ὅτι συνέθη λάθος τι. Ὁ ἀξιοματικὸς, ἰδὼν ὅτι ὁ Λόρδος ἐλάλει τόσον ἀφελῶς περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, ἀπετόλμησε νὰ φέρῃ αὐτόν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἴδων δὲ ἐν τῷ ἄμα τὴν Α. Μ. ἀνέκραξε. Τί ἐπραξα ἐγὼ καθ' ὑμῶν, δέσποινα, καὶ κατέγνωτε ἐναντίον μου τόσον σκληρὰν τιμωρίαν; Ἡ Αἰκατερίνη ἀτενίσασα πρὸς αὐτόν καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτόν ἀξιοματικόν εἶπε — Τί τρέχει Κύριε Σουθερλάνδ; Σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τίποτε ἐξ ὧν λέγετε. — Τότε ὁ ἀξιοματικὸς ὑπολαβὼν εἶπε, δὲν μὲ διετάξατε, Μεγαλειοτάτη, νὰ ἀνασκολοπίσω τὸν Σουθερλάνδ; Ἡ Αἰκατερίνη ἀμέσως παρεδόθη εἰς ἄσβεστον γέλωτα, καὶ ἄμα δυ-

νηθεῖσα νὰ συνέλθῃ εἶπε, — Μὴ τρομάζης, Μυλόρδε, δὲν ὑπάρχει φόβος ἀφορμῆς — ἀποταθείσα ἔπειτα πρὸς τὸν ἀξιοματικόν εἶπεν, ἀνόητε καὶ ἀβέλτερε ἄνθρωπε! ἐγὼ σοὶ εἶπον τὸν τεθνηκότα Σουθερλάνδ, τὸ κυνάριον, ν' ἀχυρώσης (empailer) καὶ ὄχι νὰ παλουκώσης (empaler) τὸν ζῶντα Μυλόρδον, τὸν κράτιστον καὶ πιστότατον τῶν φίλων μου· κτλ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐν ταῖς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀρξαμέναις ἐτησίαις ἐξετάσει τοῦ διδασκῆρίου τῆς φιλεκαπαδευτικῆς ἐταιρίας παρευρέθη καὶ ὁ φιλόμουσος καὶ ἀκχιρνεστάτος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐθνικῆς παιδείας προστάτης Μεγαλειότατος ἡμῶν Βασιλεῦς. Περὶ τοῦ ἀποτελεσματος τῶν ἐξετάσεων τούτων ἐγκαίρως ποιήσομεν λόγον.

— Ἀπὸ τοῦδε ἤρξατο σκιρτῶσα ὑπὸ χαρᾶς πᾶσα Ἑλληνικὴ καρδιά ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ταχεῖας ἐπανάδου τῆς Μεγαλειότητος καὶ παναρέτου ἡμῶν Ἀνάσσης.

— Ἐν τῷ Β. Ἑλλ. Σχολείῳ τῆς Β. πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Κ. Χ. Δραγάση σχολαρχομένου, ἐγένετο ἐναρξίς τῶν ἐξετάσεων τῇ 10 ἰσταμένου πολλῶν καὶ ἐπισήμων παρευρεθέντων ἀνδρῶν.

Ὁ Κύριος Σχολάρχης ἀπήγγειλεν ἀξ ὄλογον εἰσαγωγικὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν θέλομεν δημοσιεύσει διὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ὁ Κύριος ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἀκροασάμενος τοῦς τὴν πρώτῃν ἡμέραν ἐξετασθέντας μαθητάς, ἔλεξε τάδε.

Κύριε Σχολάρχη, καὶ λοιποὶ ἀξιότιμοι διδάσκαλοι τῆς Σχολῆς ταύτης τῆς βορείου Πλευρᾶς.

Σὰς ἐκφράζω τὴν εὐερέσειάν μου, διὰ τὸν ζῆλον, τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὰς προσπάθειας, ἃς κατεβάλετε πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας ταύτης, νεολαίας παρὰ τῆς ὁποίας ἔχει μέγα συμφέρον ἡ Πατρίς νὰ περιμένῃ καρποῦς ἀνταξίους πρὸς τὰ πατρικὰ αἰθήματα τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σιβαστοῦ ἡμῶν Ἀνακτοῦ, τῆς Κυβερνήσεώς του, καὶ ὑμῶν αὐτῶν.

Ἐνῶ λοιπὸν δικαίως ὑμᾶς ἐπαινῶ, τοὺς νέους αὐτοῦς προτρέπω, ἵνα διὰ παντὸς ὧσιν ἐπιμελεῖς, καλοήθεις καὶ εὐπειθεῖς πρὸς τοὺς διδασκάλους αὐτῶν, μᾶλλον διὰ τὸ ἴδιον ἐαυτῶν συμφέρον.

— Ἀκολουθεῖ ἔτι ἡ περὶ οὐδενὸς νόμου συζήτησις ἐν τῇ Γερουσίᾳ· οἱ μὲν λόγοι τῶν Κ. Κ. ὑπουργῶν εἰσι μεστοὶ πρῆγματων καθαροφανῶν, κενοὶ δὲ καλλωπισμάτων, χρησίμων ὄντων ἐν ἀπορίᾳ πραγμάτων. Τῶν δὲ πολιτικῶν αὐτῶν, ἐκτὸς ἐνός καὶ μόνου, ὁμοιάζουσι τὴν ἀηδονά ἢ « τίλας ποτὲ λάκων καὶ βραχίαν πᾶνυ σάρκα εὐρών, εἶπε, φωνά τυ τις ἐστὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο ». (Πλουτ. Λακ. Ἀποφθεγ. ΙΗ').

— Κατηγορηθεὶς οἰκονομικὸς τις ὑπ' ἄλληλος καὶ μὴ δυνάμενος δίκαια λαθεῖν παρὰ τοῦ κατηγορησάντος, ἕνεκα τοῦ τόπου ἔθεν κατηγορήθη, παρκαυθόμενος τὴν λύπην εἶπε τὸν ἐξῆς μῦθον, ὡς λέγουσιν.

Ἐριστος ἐπὶ τινος δώματος ἐστὼς, ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἐκκαπτεν αὐτόν· ὁ δὲ λύκος ἐφη' ὦ οὔτος, οὐ σὺ μὲ λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστασαι.

Τὸ κεφάλαιον τῶν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰδήσεών ἐστι τὸ ἐξῆς.

Ἡ μὲν Υ. Π. ἔδωκεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπὸ Πετρούπολεως πανύστατον διακοίνωσιν τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐπομένως ἀπῆλθεν ὁ κομιστὴς αὐτῆς Βαλαβὶν εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ Κ. Βρούκ πρέσβυς τῆς Αὐστρίας ἀπήτησε τὴν ἀπὸ τῆς Τουρκίας ἀπέλασιν τῶν προσφύγων Αὐστριακῶν ὑπηκόων ἐπὶ ἀπειλῇ διακοπῆς τῶν μεταξὺ Τουρκίας καὶ Αὐστρίας διπλωματικῶν σχέσεων ὡς λέγεται.

Οἱ στόλοι μένουσιν εἰς τὰ ἴδια.

Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς τάξεως. Καὶ ἔσως δὲν διαταραχῆ αὕτη, ἐκτὸς ἂν ἄλλα ὁ Θεὸς κελεύῃ· ὅπου Θεὸς γὰρ βούλεται νικάται φύσεως τάξις, ὡς γέγραπται. »

— Τὴν 1 Ἰουνίου ἐνεχειρίσθη τῷ Ῥεσίτ Πασσᾶ ἡ πρὸς τὸν Σουλτάνον εὐχαριστήριος ἀναφορὰ τῆς Α. Π. τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς περὶ τὴν Α. Π. συνόδου, διὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν προνομίων καὶ δικαιωμάτων τῆς ἐκκλησίας. Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται. . . .

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.